

KERK Leven

WEEKBLAD — NUMMER 23 — 4 JUNI 2008

ZEVEN maand is deze tuin Roger Lava's grote plezier. Al vanaf de eerste dag dat de gewezen hulpkoster van Pittem en Koolskamp zijn intrek nam in woon- en zorgcentrum Mariawende in Beernem, bij Brugge. Spiksplinternieuwe instelling, drie verdiepingen, alle comfort. De kamers van de bewoners zijn per acht gegroepeerd en sluiten telkens aan op een eigen eet- en zitruimte met fraai uitzicht. Groot gebouw, kleinschalig wonen.

Geen deurbel of wachtkamer, geen klassieke ontvangstbalie. Fluisterschuivende glazen deuren, die uitgeven op een stemmige bar. En in de hal een themadresoort gewijd aan Maria. Bloemen uit de tuin, kaarsjes, een Mariagebed. Ook elders in het huis stoten we op soortgelijke themahoekjes, bedacht en aangekleed door de bewoners.

„Een eigentijds wzc, Peter”, zegt directeur Dirk Notte kameraadschappelijk. „Alles wordt in het werk gesteld om de thuissituatie van onze bewoners zo dicht mogelijk te benaderen.” In 2003 verhuisde het rusthuis dat de zusters van Onze-Lieve-Vrouw van Zeven

Hoe het rusthuis thuis kan zijn

„Hortensia kent u toch, hé? En ginds in de boomgaard staan vlieren en notelaars. Al ooit een mispel gegeten?”

Die groeien daar ook. En kweeperen. Rond de speelweide vind je kornoelje. Dat hier, mijnheer, is kattestaart.

Onkruid eigenlijk. Maar ik vind het mooi staan tussen de lupinen. Van die *blomme* werd vroeger paarse verf gemaakt, mijnheer. En de molshopen in het groen?

Die krijgt Pierre de mollenvanger wel klein!”

Peter Gordts

Langs het tuinpad



Klapstoel
Karel
Van Eetvelt

Lezers
ontmoeten
kardinaal

Nieuwe
industriële
tijgers

blz. 7

blz. 12-13

blz. 17

Weeën (hoofdklooster in Ruiselede) in Beernem sinds 1908 ronden. Het oorspronkelijke 'wezen- en ouderlingengesticht' in dezelfde straat had een eigen bakkerij en boerderij. In het eeuwfeestjaar sluit de hedendaagse versie daar verrassend goed bij aan.

„Vóór de bouw peilden we naar de wensen van onze bewoners”, legt Dirk Notte uit. „De mensen wilden het vooral 'gezellig'. En dat bedoelden ze ook letterlijk: ze moesten in hun omgeving makkelijk gezellen kunnen vinden. Voorts wilden ze zoveel mogelijk elementen uit hun dagelijkse bestaan vóór het rusthuis binnen handbereik.”

Aangezien een groot deel van de 130 bewoners in zijn actieve leven innig verbonden was met het boerenbestaan, lag het voor de hand dat 'buiten' minstens even veel aandacht kreeg als 'binnen'. Notte, zelf een gepassioneerde tui- nier: „Er moest een groot plankier komen, comfortabele tuinmeubelen, zitbanken in de zon én in de schaduw. Vandaar aangepaste bomenpartijen, waaronder fruitbomen. In de boomgaard, aangepant samen met de plaatselijke afdeling van de vzw Velt, werd bewust gekozen voor oude en zelfs vergeten soorten, omzoomd met bessestruiken en hazelnoot. Ook

een kruidentuintje mocht niet ontbreken. En veel grote en fel gekleurde bloemen natuurlijk.”

Er kwam ook een lapje weide, dat de burens van de lagere en middenschool geregeld gebruiken om te voetballen en te ravotten. Een knaap op een mountainbike fietst fluitend over het gras, nagewuifd vanonder de parasols aan de beekvijver. Die streep water in het gazon is omzoomd door een kunstwerk met pikkende vogels, getekend Jef Claerhout. Beetje vreemd dus, wanneer luidruchtige exemplaren tussen hun metalen soortgenoten komen aangerend. „Antwerpse baardkrielen,” zegt Roger een beetje plechtig, „de parel aan de kroon van de Belgische hoenderassen. Ik voeder ze, zoek de eitjes in de ren. Hier komt vaak een kat met witte pootjes drinken, maar de haan is de grote baas.”

Koning Boudewijn

Marnix Vanpoucke laat zich graag wegroepen uit het cyberhoekje in het gelijkvloerse 'café' Mariawende, waar jongeren uit de buurt op deze zonovergoten woensdagnamiddag graag hun computerkennis delen. Hij wil Julien Verniest in de rolwagen wel langs het tuinpad rijden, zodat onze fotograaf enkele fraaie plaatjes kans schieten. Voor de afwerking van deze paden, met om de honderd meter een rustbank, kan Mariawende de 8.000 euro van de Koning Boudewijnstichting goed gebruiken. Met zijn tuinproject, toepasselijk *Langs het tuinpad van mijn vader* gedoopt (naar een bekende zin uit de liedjes van Wim Sonneveld), kaapte het wzc naast 33 andere Vlaamse projecten deze prijs weg, onder meer vanwege de aandacht besteed aan de meest kwetsbare personen.

Tachtig bewoners van Mariawende leven met dementie. Dirk Notte: „Zij beschikken over een eigen tuin, zorgvuldig omheind. Meteen is het er ook voor de kleuters van de naburige school veilig toeven. Onze ouderen kunnen ook kijken naar wat zich afspeelt op straat en (school)plein, zeer belangrijk voor iemand wiens leefwereld door dementie zo al beperkt is. Vandaar ook paden die eindigen bij een poort, een haag, een bank. Dementerenden zijn immers vaak rusteloos op zoek naar het onvindbare. Dementerenden leven ook goeddeels in het verleden. Vandaar de vele zintuiglijke prikkels die verwijzen naar dat verleden, van de *boerenblommen* zoals dahlia's of begonia's tot de kraaiende haan. Of er straks ook een hond komt die op het erf past, daar zijn we nog niet aan uit.”

© Kristof Ghyselincx

